

v den sloučení ustanovených byla stejná nebo rovnocenná s kategorií, v níž byl st-l u obce k-ské. St-l míní, že to je kategorie úředníků konceptních, kteří podle § 45 služ. pragmatiky obce pražské jsou zařazeny do skupiny A., protože prý u obce k-ské byl v době sloučení také úředníkem konceptním.

Ale pro srovnání stejnosti nebo rovnocennosti »kategorií« úřednických podle 1 odst. § 3 cit. zák. není rozhodnou stejnost označení, nýbrž ony momenty, které jsou pro tuto kategorii vyhlášeny za podstatný její znak. Pro kategorii úředníků konceptních u obce pražské do skupiny A zařazených jest podstatným znakem odborná kvalifikace vykázaná třemi státními zkouškami na právnické fakultě některé tuzemské university a praktická zkouška z politického řízení předepsaná pro veř. službu správní. St-li by náleželo, chtěl-li by býti s touto kategorií úřednictva pražského srovnáván, aby dokázal, že i pro nabytí místa u obce k-ské jím v den sloučení zastávaného tato kvalifikace nejen byla předepsána, nýbrž i že on kvalifikaci té musil vyhověti a také skutečně vyhověl.

St-l sám ve stížnosti přiznává správnost tvrzení nař. rozhodnutí, že nemůže vykázati uvedené vyšší kvalifikace theoretické, ale dovolává se toho, že mu byla udělena dispens od právnické kvalifikace, předepsané pro místo konceptního úředníka v K. To však žal. úřad právem neuznal za postačitelé, aby st-li zůstaly i po sloučení vyhrazeny požitky obcí k-skou mu přiznané. Stanovíť předpis 3. odst. § 3 cit. zák. slučovacího, že se nárok na provisorní ponechání požitků vyšších pravoplatně přiznaných, o nichž je řeč v odst. 2, neuznává tam, kde jde o úpravu platův a požitků jednotlivých zaměstnanců rázu mimořádného, neodpovídající způsobilosti a skutečné služební době zaměstnancově.

Ačkoli předpis tento jedná jen o »vyšších požitcích« v odst. 2. vzpomenutých, nemůže přece býti pochyby o tom, že vyslovuje zásadu, která musí býti uplatněna i při vyhledávání srovnávané kategorie, protože jednak ona práva a nároky, o jichž uznání podle § 3, odst. 1 jde, projevují se ve svých důsledcích vždycky jen ve výši požitků, jednak by předpis tento mohl býti vždycky obeplut a in fraudem legis vyloučen, kdyby pro účel oné mimořádné úpravy, jakou má na mysli odst. 3 cit. § byla volena forma jmenování.

Je-li tomu tak, pak místo st-lem zastávané může býti pro srovnání s obdobným místem u obce pražské rozhodno jen potud, pokud st-l místa toho nenabyl cestou mimořádnou, nemaje kvalifikace odpovídající požadavkům pro místo ono kladeným. St-l, jak řečeno, sám připouští, že se nestal úředníkem konceptním u obce K. způsobem normálním, a že pod formou jmenování dostalo se mu úpravy rázu mimořádného jeho způsobilosti neodpovídající.

Neuznal-li žal. úřad nař. rozhodnutím tuto mimořádnou úpravu a nepřiznal-li st-li požitky pražského úředníka konceptního kategorie A, jednal úplně podle znění a v duchu zák. a nutno stížnost zamítnouti.

Č. 4442.

Státní zaměstnanci: Na povolení odměn podle výn. min. sprav. ze 16. března 1923 č. 12.669 není právního nároku.

(Nález ze dne 23. února 1925 č. 3770.)

V ě c: Vilém Š. v P. proti ministerstvu spravedlnosti (odb. rada Dr. Kar. Vodstrčil) o odměnu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. výnosem vrátilo min. sprav. žádost tabulárního soudce Viléma Š. v P., jíž se mimo jiné domáhal také odměny 1800 K od 1. ledna 1923 podle výn. č. 12.669/23, a doložilo, že pro přiznání výhody ve smyslu výn. z 16. března 1923 č. 12.669 nevykazuje žadatel předepsané započítatelné služební doby.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost — — o níž nss uvažoval takto:

Výnos min. sprav. z 16. března 1923 č. 12.669, jehož se st-l jako právního pramene pro svůj nárok dovolává, ustanovuje ve svém odst. 1. výslovně, že soudcům a jiným justičním zaměstnancům všech kategorií, zařazeným do hodnotných tříd, kteří dosáhli nebo dosáhnou posledního platového stupně nejvyšší hodnotní třídy časovým postupem ještě dosažitelné a jejichž celková doba skutečné státní služby přesahuje o tři roky dobu podle platných předpisů potřebnou k dosažení tohoto stupně, mohou býti při alespoň dobré kvalifikaci poskytnuty odměny, a to soudcům a zaměstnancům skupiny A 900 Kč ročně, a po dalších třech letech započítatelné služby další odměny v téže výši«. Dále se tam praví: »Jestliže tedy na příklad u zaměstnance skupiny A přesahuje k 31. prosinci 1922 jeho celková doba skutečné státní služby o 5 let a 9 měsíců dobu potřebnou k dosažení posledního platového stupně VI. hodn. třídy, lze mu při splnění ostatních předpokladů povolit odměnu dalších 900 Kč již od 1. ledna 1923«...

Z této stylisace zmíněného výnosu, který ostatně ani ve Sbírce zákonů a nařízení, ba ani ve Věstníku min. sprav. nebyl publikován, plyne zcela jasně, že jím nebyl normován žádný nárok zaměstnanců v něm uvedených na odměny tam vypočtené, nýbrž že jde o pouhou direktivu pro podřízené úřady, pověřené předkládáním žádostí z takovéto odměny, aby postupovaly dle jednotných zásad — rozhodnutí samo však je ponecháno v každém jednotlivém případě zcela volnému ničím neobmezenému uvážení žal. úřadu, který odměnu přiznati nemusí ani když zaměstnanec splnil všechny podmínky výnosu toho. — —

Bylo proto stížnost zamítnouti, aniž bylo možno zabývat se vývody jejími, vyvracejícími tvrzení nař. rozhodnutí, že st-l nevykazuje předepsané započítatelné služební doby.

Č. 4443.

Školství. — Církevní věci: * Konfesionální škola má nárok na státní podporu po rozumu § 12 zák. čl. XXVII : 1907 jen tehdy, je-li vydržovatelkou církev státem uznaná.

(Nález ze dne 24. února 1925 č. 23.741/24.)

V ě c: Karel K. v Š. (adv. Dr. Jan Jablonický z Brastislavy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o státní podpory.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.